

Grappen en grollen in het grenzenloze decor van *Games without Frontiers*

Door: Fay Muller

Wie: Jakob Ahlbom en theaterstudenten HKU **Wat:** Games without Frontiers **Gezien:** 14 Juni 2011 **Waar:** Akademietheater, Utrecht **Wanneer:** 9 t/m 18 juni 2011 **Website:** [HKU | Games without Frontiers](#)

Denk aan reusachtige ballonnen, glinsterende discobollen en een stuk of tien pingpongballen. Stel je een meisje voor dat een diskette in haar mond propt, in combinatie met in cellofaan verpakte feestgangers en een roze taart. Voeg daar nog eens een sereen wit decor aan toe én zeven talentvolle theaterstudenten. Zelfs wanneer dit je lukt, heb je slechts een kleine greep uit de bizarre beelden in de eindexamenvoorstelling *Games without Frontiers*, opgevoerd door theaterstudenten van de Hogeschool voor de Kunsten Utrecht.

Illusionistisch decor

Dat de regie van deze voorstelling in handen van Jakob Ahlbom ligt, is al snel duidelijk. De Zweedse Ahlbom, die bekend staat om zijn werk waarin illusionistische decors vaak een belangrijke rol spelen, sluit met *Games without Frontiers* naadloos aan op zijn voorgaande voorstellingen. Verveelde verjaardagsvisite die in zijn geheel onder de tafel verdwijnt, een stoelpoot die op een mond rust en servies dat over de tafel danst: Ahlbom doet met *Games without Frontiers* opnieuw zijn best om de toeschouwer constant te misleiden. En met succes, ook zijn nieuwste muziektheatervoorstelling laat je van de ene in de andere verbazing rollen.

Wat begint als een suf verjaardagsfeestje met pijnlijke stiltes en een huilende jarige, eindigt in een bizar schouwspel waarin Ahlbom zijn volledige trukendoos ondersteboven keert. Lukt het hem in de eerste scènes nog om de toeschouwers te doen gniffelen bij een krakende lollieverpakking of een lelijk gezicht, tegen het einde van de voorstelling krijgt hij de volledige zaal aan het schateren bij zijn meest bizarre vindingen. Een spijkerbed van colaflesjes, een boodschappentas op pootjes en een regenbuitje uit een fles. Ahlbom blijft verrassen tot in de laatste minuut.

Theaterstudenten

De jonge theaterstudenten houden zich dapper staande in het decor van Ahlbom. Zij laten zich niet ondersneeuwen door zijn vindingrijke illusies, maar weten deze juist volledig uit te buiten met hun genuanceerde spel. De subtiele blikken richting het publiek, die het midden houden tussen verveling en daadkracht, zeggen alles. Dat de zang nog niet altijd even zuiver klinkt en de Engelse uitspraak van enkele spelers nog niet perfect is, heeft in combinatie met de foute hitjes die zij zingen juist wel zijn charme. Het belangrijkste is dat het uiteindelijk de zeven spelers zijn die de voorstelling dragen en niet de trukendoos van Ahlbom.

Ondanks de niet altijd geheel vernieuwende grappen en grollen van Ahlbom, laat hij met deze voorstelling opnieuw zien dat het volledig terecht is dat hij is opgenomen in de vierjarige subsidieregeling voor podiumkunsten van het Nederlandse Fonds voor Podiumkunsten. Dat Ahlbom uitblinkt in het voor de gek houden van zijn toeschouwers was al bekend. Met *Games without Frontiers* bewijst hij zich echter ook als een getalenteerde spelregisseur, die zijn studenten alle ruimte biedt om zich te ontplooien. Het kan niet vaak genoeg gezegd worden, maar die Ahlbom blijft verbazen!